

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέτατον δριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων και πλιμῦρ' ἀπὸ λεπτά.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη και δεκάτη,
γὰ κρίσεις τοαμπλουνοῦν οἱ Κορδονάτοι.

Ποῦντος πέντε κι' ἑξακόσα,
παρὰκρίθνε κι' ἡ γκίσοα.

**Ἔνα δάκρυ μας πικρὸ
ἔστου Ἰωρῆμ τὸν νεκρὸ.**

Σιγά μὴ τὸν ζυπνήσετε, κι' ἀγγέλοι παραστέκου
ἔστὸ λείψανο τῆς ἀρετῆς και στέφανο τοῦ πλέκου.
Ἄμλιητος κρυφογελεῖ, μὰ ἔστου νεκροῦ τὸ διάβα
μαύραις ὀρνάνιαις πικροκλαῖν και μιὰ πατρίδα σκλάβα.

Προχθὲς τὸ βράδυ μιὰ ψυχὴ, ψυχὴ σὰν παιδιακίσια,
ποῦ τόσαις πίκραις εὕρισκαν παρηγοριὰ σιμά της,
μέσα ἔτης Χίου ἔταξε τὰ ρόδα τὰ περίσιμα
κι' ἔσιμει μὲ τοὺς μύσχοις των τὸ μωσχόδελμά της.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

-Κι' ἔπα κι' ἔγῳ βρὶ Περικλῆ, ἔτον Λάμπρο τὸν Μιχάλη
κουνώντας τὸ κεφάλι :

«Κατακαυμένε Μίχο,
τί σοῦμαλλε και σίνα ; ...
χωρὶ κανένα δικρο
νὰ σὲ κρατοῦν κλεισιμένα.

« Ἐστὴ φυλακὴ σὲ στέλλει
ἦλλῃ Δικαιοσύνη,
ὅπου τοὺς νόμους κρίνει
καθὼς ἡ Θέμις θέλει.

«Καὶ σὲ θὰ βασιάνουσ,
θὰ χάσες τὰ καλά σου,
Μίχο, θὰ κερτινίσουν
τὰ φάρτα μάγουλά σου.

«Μίχο μου, θὰ φεράνῃ
τὸ πρώτο σου τὸ βέρο,

τὸ φρέσκο θὰ σὲ κέρνῃ
νὰ γίνης μπακαλιέρος. »

Π. — Δὲν ἔδρα, δὲν ἔδρα, μὴδ' ἔτον νοῦ μου τῶχα
ὅτι κι' ὁ Μίχος θὰ χωθῆ ἔτης φυλακῆς τὴν βόχα.
Μίς ἔστου Συγγραφοῦ τῆς φυλακαῖς σὲ στέλλουν νὰ κονίψης
και τῆς ἡμέραις νὰ περῆς ὀμαβαζοντας ψαλτήρια...
πὼς ἀφῆσαι τὰ Θέατρα κι' ἑπήγες νὰ μπερδέψης
μὲ τοὺς Μητροπολιτῆδες και μὲ τὰ Μοναστήρια ;
Ἔσο καλά, βρὶ μάτια μου, ἔρνοῦσαι μὲ τάστοια
και τὸ ψηλό σου σπῆτι...
τί σοῦ κατίθῃ ἔαφνικὰ νὰ γράφης ἔσῃν « Ἐστία »
γιὰ τὸν Μητροπολιτῆ
τὰ Μοναστήρια μας τὰ ὀθὸ πὼς ἔνα θὰ τὰ κέρνῃ
γιὰ νὰ χάρισῃ κτήματα ἔτους Πρίγκηπας μεγάλα ; ...
πλὴν ἔστι Δίκης ὀθαλμός, ὅπου καιροῦ δὲν γάνει
και μίς ἔστὸ φρέσκο τοῦ Συγγραφοῦ σὲ κουβαλοῦν πηλάα.
Φ. — Τί σκίψης ἔστὸ κεφάλι σου νὰ παίζου καρμπόλα
γιὰ τίτοια φίστα πούπαθες και μπόρα ἔαφνικῆ...
παῖε λοιπὸν τὸ ἔπρωτον Πύρ, παῖε τὸ ἔλιγ' ἀπ' ἔλα ;
τοῦλάχιστον ἔν σ' ἔβαζαν γι' αὐτὰ ἔσῃ φυλακῆ.
Μὰ μὴ γιὰ τοῦτο, Μίχο μου, χυθῆ ἔτὰ μάγουλά σου
εὐαισθησίας χρώμα,
κι' ὀλοι ἔστὸ φρέσκο θὰ κλεισθῶν, βολά μου και βολά σου,
και σφάλις τὸ στόμα.

Παυσάτω κάθε κρότος
περί του Γραμματίως,
δὲν εἶναι μῆτε πρῶτος,
μῆτε καὶ τελευταίος.

Ὁ πρῶτος μπιροπότης
ἔβγαλε στασιώτικη
καὶ τόσα μελετή...
δὲν εἶναι χωρατά.

Ὁ πρῶτος σὺν ἄρνάκι
μαζί μὲ τὸν Μπενάκη
καὶ μ' ἄλλους φλογερούς
σὺν ἄκαπνο φρεσί
σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
συνομοσίαις πλέκει.

Μὰ κι' ὁ Καλλιπράξος
μαζί μὲ τὸν Δροσίην
'μίλει γιὰ τὰς Μονάς
κι' αὐτὸς ἐνέδρας στήνει.

Συνωμόται τριγύρω φυτρῶνον,
'στὰ τραπέζια στίλιτα καρφῶνον,
εἰς τοῦ Μίχου τὴν κόκκινη τρίχα
κάνουν ὄρκο μὲ στόμα θρασύ,
καὶ τοὺς βλέπω νὰ πίνουν μαστίχα
κι' ἄγγουρακιά νὰ τρώνε τουραί.

Λεονάρδος ὁ Μῆτσος προβαίνει
συνωμότης κι' ἑκείνος φρικτός,
κι' ἄλλος ἕνας κοντὰ των πηγαίνει
σὺν σκιά καὶ σὺν φάσμα νυκτός.

Τῶν Σαίν-Ζούστ ἡ παρά γελά
κι' ὁ καθεὶς τὴν κυττάζει καὶ φρίττει...
μελελίχια προστάζουν πολλὰ
καὶ μαστίχα δευτέρα καὶ τρίτη.

Γιὰ καυγὰ τὸ ζωνάρι των λύνουν
διγῶς νόμους κι' αὐτοὶ νὰ ψήφωνε,
μὲ ρακὶ τὰ στίλιτα των πλύνουν
καὶ 'στὰ σπήτια των τρέχουν νὰ φῶνε.

Σὰν μὲ σπιθα κρυμμένη 'στὴ στάκτη
βγαίνει 'μπρὸς των μὲ θέμις Γοργόνα,
τὸν ὑπεύθυνον πίνουσι συντάκτη
καὶ τὸν πᾶν 'στὸν παλῆτὸν τὸν Στρατώνα.

'Απορῶν ὁ Μπενάκης 'ρωτᾷ
πῶς τὰ κάτ'α γίνηκαν αὐτά,
μὰ τοῦ λὲν εἰσιπῆ, συνωμότη,
καὶ δὲν ἔχει γιὰτὶ καὶ διότι.

Γράφουν ἕνα τρανὸ μαυρίστο,
τὸν Μπενάκη τὸν πᾶν φυλακῆ,
καὶ τὸν Μίχο τὸν βαζοῦ αὐ ρίστο
καὶ τοῦ βγαζοῦ ζυγὸ τὸ ρακί.

Π. —

Δὲν μοῦ λῆς, βρέ Φασουλῆ,
τὸ νομικὴς προσβολή

ἂν σοῦ γράφουν ὅτι κάποιος κἀτι τι θὰ σοῦ χάριση
γιὰ νὰ σὲ καλοκαρδίση ;

Φ. — Τὸν κακὸ ψυχρὸ σου εὐλάρω...
χάρισέ μου καὶ θὰ 'ῶρε...
τροβαδοῦρος εὐμειοῦς
δλο σμπάρα θ' ἀμολάρω.

Χάρισέ μου μὲς 'στὴν ψόρα
καὶ 'στὴν τόση δυστυχία,
κι' ἄς τὸ γράψουν δλοὶ τώρα
μὲ τὰ πρὸ χοντρά στοιχία.

'Εγὼ, φίλε Περικλίτο, τὸ νομικὸ δυσφημῶν,
προσβολὴν μοῦ κι' ἀτίμιαν,
ποῦ κανένας δὲν εὐρίθη νὰ μοῦ πῆ καμμιὰν ἡμέρα :
ἀνὰ καὶ σὺ, βρέ μετ'ελθάνη, λίγο χῶμα, λίγη ξίρα,
γιὰ νὰ κτίσῃς μὲ φωλιὰ
κι' ἰκεῖ μίσα νὰ κονίψῃς
μ' ὀλη σου τὴν σφαλιά
καὶ νὰ λείψῃ καθε σκίψια.

Τούτο μόνον θεωρεῖται δυσφημία κι' ἔντροπή
πῶς κανεὶς δὲν μοῦ χάριζει καὶ δὲν βλέπω προκοπή.
Τούτο μόνον μὲ πειραζει
καὶ μοῦ 'κόλλησε μαράζι
ποῦ δὲν 'βρίσκω ὀωρητῆ
νὰ μοῦ δώσῃ κἀτι τι.

Κι' ἂν τὴν ξύλινη σου σκούφια καὶ τὸ ξύλινο κασκέτο
μοῦ χάρισης, Περικλίτο,
μὴ νομίζῃς καὶ μ' ἑκείνο
τὸ ρεζιλικο πεσκέσι.
πῶς μικρότερος θὰ γίνω
καὶ τόνουρ μοῦ θὰ πίσῃ.

Κάτω τὸ κεφάλι γέρνω
κι' ὅ,τι κι' ἂν μοῦ δώσῃς πέρνω.
καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ μὲ τίποτα προσβολή.

Γιὰ δωρεῶν ζητήματα τοιούτων ἔχω φρόνημα
καὶ κάνω πάντα φρόνημα,
πλὴν ἐπειδὴ τὴν σήμερον μὲς 'στὴν κατάγωα ρέθουν
ὄσοι τολμοῦν τὰς δωρεὰς νὰ τὰς ὀμοσιεύουν,
γι' αὐτὸ νομικῶς σήμερον 'στὴν προσφιλεῖ πατρίδα,
ποῦ πλημμυρεῖ χροσεῖς,
νὰ γίνωνται χάρισματὰ χωρὶς σ' ἐσημερίδα
νὰ γράφωνται ποσῶς.

Π. — Πούναι τὰ χάρισματὰ τῶν καιρῶν τῶν πρώτων ;
ποῦ καὶ τὰ δωρηματὰ Σταύρου τοῦ Μπουλίχη ;
τότε, φίλε Φασουλῆ, μὲ πομπὴν καὶ κρότον
φανερὰ τὸ 'χάριζε καθὲ σου τσιφλίκι,
καὶ γι' αὐταῖς τῆς δωρεαῖς ὄπως εἶδα κι' εἶδες
ἔγραφαν διάφορα 'στῆς ἐφημερίδας.

Τώρα μόλις ἔγραψες πῶς διανοήθη
κάποιος εἰς τοὺς Πρίγκηπας δωρεῶν νὰ δώσῃ,
βλέπεις μίαν ἐξαφιν 'στῆς Ἀύλης τὰ πλήθη
κι' ὁ καθεὶς σηκώνεται μίσα νὰ σὲ χῶσῃ.

Φ.—Τότε το Βασίλειο 'πήγαινε ρωλόγι,
ὅμως τώρα ἰσχυρῶς, φυλακῆς μεράκι,
κι' ἴσως, Περικλίτο μου, μίσα 'στὸ κατῶγι
πᾶν καὶ τὸν Ἠγούμενο τῆς Μονῆς Πετράκη.

'Πίσω του Καλόγεροι μὴ τὰ συναζάρη
τρῶνε κι' αἰγιστάρακα, τρῶνε καὶ χαθάρια,
τρῶνε γιὰ τὴν δριεῖ κι' εἰκοσι λουκάνικα...
βάλλτε μίσα 'γγύρορα καὶ τὰ φαρδομάνικα.

Μὴ τὴν καταδιώξει 'πῆραν πάλι φόρα,
μίσα κι' ὄλ' εἰ πρῶτοντες, μίσα κι' ἡ μαρίδα,
κι' ἴσως, Περικλίτο μου, φυλακίσουν τώρα
καὶ τῆς Κυβερνήσεως τὴν Ἐφημερίδα.

Π.— 'Ἰσως νὰ τὴν πάθουν κι' ἄλλοι
μὲ τὸν Λαμπρο τὸν Μιχάλη.
Μίσα 'στοῦ Συγγροῦ τοῦς μπάλους τριγυροῦσες μιά φορά,
τώρα μίς 'στῆς φυλακαῖς του τριγυρίζεις, φουκαρά.
'Ὅπως ὁποῖα καὶ πάλι οἱ Συγγροὶ σ' ἐπῆγαν σπῆτι
γιὰ νὰ μάθης πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπίρι μὲ τὴ μύτη
ἄσοι γράφουν ἄρακι μάραι καὶ γιὰ τὸν Μητροπολίτη.

Φ.— Βρέ κακὸ πού 'τῶχεις πάθει!...
ὄν θὰ μείνῃς ὁ μισός...
τί μαντάτο θὰ τὸ μάθῃ
κι' ὁ μεγάλος «Παρνασσός»;

Σὺ μὴν ἄρα νὰ τοῦ λείψῃς
μια σάχλα θὰ γενῆ,
καὶ κατῆρα καὶ θλιψίς
θὰ δεσπόζῃ σκοτεινὴ.

Σὶ κυττάζω καὶ σιγῶ
καὶ στουπίρι τὸ μαλὸ μου,
μὰ θυμήσου πῶς κι' ἰγῶ
'τραβήξα τὸν ὀραβολὸ μου.

Π.— Πάμε λοιπὸν, καὶ τοῦ λοιποῦ τὸ στόμα σου νὰ κλείσῃς
μήπως κατὰ δianoian κανίνα δυσφημῆσης,
κράξει συγγνώμην, Δέσποτα, καὶ ζήτησε μετάνοιαν
μὲ πόνον περισσόν,
κι' ὄν ἕκαστος τὴν σήμερον ἔχει κατὰ δianoian
καὶ πάντων καὶ πασῶν.

Καὶ τώρα, παλαβὴ,
μολῶν ἰδῶ λαβὴ
γιὰ ὄωρεά καὶ οὐ
τρεις φάπαι καὶ μισθ.

Μιά μεγάλη βαρκορόλα
κι' ἔγια λέσσα κι' ἔγια μόλα.

Φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου... πάει πάει 'στὸ καλὸ,
ἀλλὰ μὴ παρακαλῶ
μὰς ἀφήσῃ τόσο χρόνο
'στὸ σεκλέτι καὶ 'στὸν πόνο.

Πρὶν τὴν ἀδεία τελειώσῃ νὰ μὰς ἔλθῃ 'στὴν Ἀθήνα...
θὰ λουραῖουν ἕως τότε
κι' εἰ θερμὸ συμπαιρῶται,
καὶ ἂν πρῶτα θὰ βαρούμε τὰ βροχὰ καὶ τὰ κλαρίνα.

'Ἐως τότε πέρνει τίλος ἕνα κι' ἄλλο νταβατοῦρι,
ποῦ γενεῖ μὲς 'στὴν ψυχὴ μας μιά μεγάλη στενοχώρια,
καὶ τοῦ Κόκκορη τὸ κάκο μὲ τὸν Ναυαρχο Σαχτούρη,
καὶ μονάχα θὰ φωνάζουν τοῦ Ναυσταβῆμου τὰ κοκόρια.

Μόλις τρεῖς περάσουν μῆνες ἰδῶ πέρα νὰ γυρίσῃ
πρὶν τὸ ὄλογο Ναυτικὸ μας μιά γιὰ πάντα ξεκληρίσῃ.

Νέλληθ ἔλιγος παρακάλια
μὲς 'οἱ κύματ' ἀφροβόλα,
καὶ τὰ τωρινὰ τὰ γάλια
θὰ περάσουν ὅπως ἄλα.

Δὲν θὰ λήθῃ κάθε κούκος
γιὰ τοὺς χρόνους τῆς εὐλείας,
καὶ ὄν ὄχηρ κι' ὁ Κουτσόκος
Τσαμαδοῦ καταγγελλίας.

Φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου... 'στὸ καλὸ καὶ τώρα σῦρε,
ἔιχας καὶ τοὺς κουμπάρους, ποῦ τὸ σχέδιο τοῦς πῆρε.

Πάει 'στὸν Παπποῦ νὰ μείνῃ
μ' ἐνὸς χρόνου ξηναϊσῆ,
καὶ τὸν Στόλο τὸν ἀρίνι
σὲ μὴν ἄερ' ἀπειλισῆ.

Πλὴν εἰς ὅσους ἐρωτήσουν γιὰ τὸν Στόλο μας μὲ ζῆλο
νὰ τοὺς 'πῆ καὶ γιὰ τὴ Σκιαθὸ, νὰ τοὺς 'πῆ καὶ γιὰ τὴ Μήλο,
νὰ τοὺς 'πῆ καὶ γιὰ τορπίλαις, ποῦ ἔβραθῆκαν ἀδειαναῖς,
κι' ἀναφεῖ μὲ συζητήσεαι κάθε πρῶτος καφρανεῖς.

Μὴν ξεχάσῃ ν' ἀναφέρῃ καὶ τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα,
ποῦ φουσούσαν σοροκάδες καὶ μὰς ἔκαναν χαλάστρα,
κι' ἔτσι 'πῆγε τοῦ κακοῦ
τόσο πατιρντὶ τειροῦτη,
καὶ τὰ γκράτ' τοῦ Ναυτικοῦ
ἔιχαν κυνηγιῶ μπαροῦτι.

Μὴν ξεχάσῃ ν' ἀναφέρῃ
καὶ τοὺς ἀθλοὺς τοῦς λουπείς,
ποῦ καθίνας μας τοὺς ξέρεαι,
νὰ σαστίσῃ κι' ὁ Παπποῦς.

Φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου πικραμένο γιὰ τὰ ξένα...
σταματῶ 'στὸ περιγιάλι μὲ τὰ μάτια βουρκομένα,
καὶ κυττάζω μὲ βαρκοῦλα, ποῦ πετᾷ μὲς 'στὸ γιάλο...
φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου... Πρίγκηπά μας 'στὸ καλὸ.

Ὁ Σουλτάνος ὁ πολλὸς
κι' ὁ ζουτζεῖς ὁ Φαδουλῆς.

Φ.— Μερχαμετλού καὶ σεφκατλού, σὲ χαϊρετῶ, Γαζῆ,
καὶ πὸς ἰδέρμι, Πατισῶ, ἀγικαλανιζί,
κοντολογῆς, Σουλτάν Χαμίτ, ποντάρηιχ σου φιλω,
τίλειος κούβεντα; 'μίλησα... ντὲν τίλεις; ντὲν 'μιλω.
'Ὅ, τι μοῦ 'πῆς μπάς εὐστουνέ, κεραβὶ μου τὰ κλίνω,